

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kahdeksas jaosto)

13 päivänä syyskuuta 2018*

Ennakkoratkaisupyyntö – Kuluttajansuoja – Direktiivi 2011/83/EU – 21 artikla –
Kuluttajasopimukset – Puhelinviestintä – Televiestintäpalvelujen tarjoajan käytäntö, joka perustuu
siihen, että sopimuksen jo tehneille asiakkaille tarjotaan asiakaspalvelun lyhytnumeroa, joka on
hinnaltaan perushintaa korkeampi

Asiassa C-332/17,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyyntöstä, jonka Riigikohus (ylin tuomioistuin, Viro) on esittänyt 26.5.2017 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 2.6.2017, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Starman AS

vastaan

Tarbijakaitseamet,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kahdeksas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J. Malenovský sekä tuomarit M. Safjan ja D. Šváby (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: M. Wathelet,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

- Starman AS, edustajinaan A. Jöks ja C. Ginter, vandeadvokaadid,
- Viron hallitus, asiamiehenään N. Grünberg,
- Puolan hallitus, asiamiehenään B. Majczyna,
- Euroopan komissio, edustajinaan A. Cleenewerck de Crayencour, K. Toomus ja N. Ruiz García,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: viro.

tuomion

- 1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee kuluttajan oikeuksista, neuvoston direktiivin 93/13/ETY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 1999/44/EY muuttamisesta sekä neuvoston direktiivin 85/577/ETY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 97/7/EY kumoamisesta 25.10.2011 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2011/83/EU (EUVL 2011, L 304, s. 64) 21 artiklan tulkintaa.
- 2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat yhtäältä Tarbijakaitseamet (Viron kuluttajansuojavirasto) ja toisaalta televiestintä- ja internetpalveluja tarjoava yhtiö Starman AS ja joka koskee määräystä, jolla kyseinen virasto on määrännyt mainitun yhtiön lakkaamaan tarjoamasta kuluttajille, jotka ovat jo tehneet sopimuksen sen kanssa, hinnaltaan perushintaa korkeampaa asiakaspalvelun lyhytnumeroa.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

- 3 Direktiivin 2011/83 johdanto-osan neljännessä, viidennestä ja seitsemännessä perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(4) – – Etäsopimusten ja muualla kuin elinkeinonharjoittajan toimitiloissa tehtyjen kuluttajasopimusten tiettyjen näkökohtien yhdenmukaistaminen on välttämätöntä, jotta saataisiin aikaan todelliset kuluttajan sisämarkkinat, joilla vallitsee asianmukainen tasapaino kuluttajansuojan korkean tason ja yritysten kilpailukyvyyn välillä, samalla varmistaen, että toissijaisuusperiaatetta kunnioitetaan.

(5) – – Siksi kuluttajille annettavien tietojen ja peruuttamisoikeuden täysi yhdenmukaistaminen etäsopimusten ja muualla kuin elinkeinonharjoittajan toimitiloissa tehtävien sopimusten osalta edistää kuluttajansuojan korkeaa tasoa ja parantaa elinkeinonharjoittajien ja kuluttajien välisten sisämarkkinoiden toimivuutta.

--

(7) Joidenkin keskeisten sääntelynäkökohtien täysi yhdenmukaistaminen lisäisi tuntuvasti oikeusvarmuutta sekä kuluttajien että elinkeinonharjoittajien kannalta. Sekä kuluttajien että elinkeinonharjoittajien olisi voitava luottaa selkeästi määriteltyihin oikeuskäsitteisiin perustuviin yhtenäisiin sääntelypuitteisiin, joilla säännellään elinkeinonharjoittajien ja kuluttajien välisiin sopimuksiin liittyviä tiettyjä näkökohtia kaikkialla unionissa. Tällaisen yhdenmukaistamisen myötä sääntöjen hajanaisuudesta johtuvat esteet poistuisivat ja sisämarkkinat toteutuisivat tällä alalla. Esteet voidaan poistaa vain vahvistamalla yhdenmukaiset säännöt unionin tasolla. Lisäksi kuluttajat hyötyisivät korkeatasoisesta kuluttajansuojasta koko unionissa.”

- 4 Direktiivin 2011/83 1 artiklassa määritellään kyseisen direktiivin aihe seuraavasti:

”Tämän direktiivin tarkoituksena on myötävaikuttaa sisämarkkinoiden moitteettomaan toimintaan saavuttamalla kuluttajansuojan korkea taso ja lähentämällä kuluttajien ja elinkeinonharjoittajien välisiä sopimuksia koskevien jäsenvaltioiden lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten tiettyjä osia.”

- 5 Kyseisen direktiivin 4 artiklassa, jonka otsikkona on ”Yhdenmukaistamisen taso”, säädetään seuraavaa:
- ”Ellei tässä direktiivissä toisin säädetä, jäsenvaltiot eivät saa kansallisessa lainsäädännössään pitää voimassa tai ottaa käyttöön tässä direktiivissä vahvistetuista säännöksistä poikkeavia säännöksiä eivätkä myöskään tiukempia tai sallivampia säännöksiä kuluttajan suojan erilaisen tason varmistamiseksi.”
- 6 Mainitun direktiivin 13 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään seuraavaa:
- ”Elinkeinonharjoittajan on palautettava kaikki kuluttajalta saadut maksut, tapauksen mukaan toimituskustannukset mukaan luettuina, ilman aiheetonta viivytystä ja joka tapauksessa viimeistään 14 päivän kuluttua päivästä, jona elinkeinonharjoittaja saa tietää kuluttajan päätöksestä peruuttaa sopimus 11 artiklan mukaisesti.”
- 7 Saman direktiivin 19 artiklan otsikkona on ”Maksuvälineen käytöstä aiheutuvat kulut”, ja kyseisessä artiklassa säädetään seuraavaa:
- ”Jäsenvaltioiden on kiellettävä elinkeinonharjoittajia vaatimasta kuluttajilta tietyn maksuvälineen käytöstä maksuja, jotka ylittävät elinkeinonharjoittajalle tämän välineen käytöstä aiheutuvat kustannukset.”
- 8 Direktiivin 2011/83 21 artiklan otsikkona on ”Puhelinviestintä”, ja kyseisessä artiklassa säädetään seuraavaa:
- ”Jäsenvaltioiden on varmistettava, että jos elinkeinonharjoittajalla on puhelinlinja, jonka välityksellä häneen saa puhelinyhteyden tehtyyn sopimukseen liittyvissä asioissa, yhteydenotosta elinkeinonharjoittajaan ei aiheudu kuluttajalle perushintaa suurempia kuluja.
- Ensimmäinen alakohta ei vaikuta televiestintäpalvelujen tarjoajien oikeuteen veloittaa tällaisista puheluista.”
- 9 Kyseisen direktiivin 25 artiklassa, jonka otsikkona on ”Direktiivin pakottavuus”, säädetään seuraavaa:
- ”Jos sopimukseen sovelletaan jäsenvaltion lakia, kuluttaja ei voi luopua oikeuksista, jotka kuuluvat hänelle niiden kansallisten toimenpiteiden perusteella, joilla tämä direktiivi saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä.
- Sopimusehdot, joilla välittömästi tai välillisesti poistetaan tähän direktiiviin perustuvat oikeudet tai rajoitetaan niitä, eivät sido kuluttajaa.”

Viron oikeus

- 10 Velvoiteoikeuslain (võlaõigusseadus), joka on annettu 26.9.2001 (RT I 2001, 81, 487; jäljempänä VÕS) 28¹ §:n otsikkona on ”Veloitusta koskevat rajoitukset kuluttajasopimusten yhteydessä”, ja mainitun pykälän 3 ja 4 momentissa säädetään seuraavaa:
- ”(3) Mikäli yritys antaa kuluttajalle mahdollisuuden sopimukseen liittyvien ilmoitusten tai tahdonilmaisujen välittämiseen tai muissa sopimukseen liittyvissä asioissa tapahtuvaan yhteydenottoon soittamalla yrityksen ilmoittamaan puhelinnumeroon, yritys ei saa vaatia kuluttajalta ylimääräistä maksua.
- (4) Sopimusehto, jolla asetetaan kuluttaja tässä pykälässä säädettyä heikompaan asemaan, on pätemätön.”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

- 11 Starman on televiestintä- ja internetpalveluja tarjoava yhtiö. Kyseinen yhtiö antaa sellaisten kuluttajien käyttöön, jotka ovat jo tehneet sen kanssa sopimuksen, kyseiseen sopimukseen liittyvien asioiden hoitamista varten yhtäältä perushintaisen lankapuhelinnumeron ja toisaalta lyhytnumeron, jonka hinta on matkapuhelimesta soitettaessa perushintaa korkeampi. Kyseinen lyhytnumero saatetaan kaikkien kuluttajien tietoon muun muassa Starmanin kotisivujen etusivulla, perussopimuksissa ja yleisissä sopimusehdoissa.
- 12 Kuluttajansuojavirasto lähetti 15.6.2015 Starmanille määräyksen, joka perustui toteamukseen siitä, että se, että kyseisen yhtiön kanssa sopimuksen jo tehneiden kuluttajien käyttöön annettiin lyhytnumero, joka oli hinnaltaan perushintaa korkeampi, oli VÖS:n 28¹ §:n 3 momentin ja direktiivin 2011/83 21 artiklan – johon mainittu kansallisen lainsäädännön säännös perustuu – vastaista.
- 13 Kuluttajansuojavirasto määräsi Starmanin lopettamaan tällaisen lyhytnumeron tarjoamisen kuluttajille ja tarjoamaan ainoastaan perushintaista lanka- tai matkapuhelinnumeroa. Kyseisen määräyksen mukaan lyhytnumeroa voitaisiin käyttää ainoastaan, jos elinkeinonharjoittaja vastaisi sen käyttöön liittyvistä lisäkuluista.
- 14 Starman nosti Tallinna Halduskohusissa (Tallinnan hallintotuomioistuin, Viro) kanteen, jossa se vaati mainitun määräyksen kumoamista. Kyseinen yhtiö väittää sitä vastoin, ettei VÖS:n 28¹ §:n 3 momentissa ja direktiivin 2011/83 21 artiklassa kielletä tarjoamasta sopimuksen tehneille kuluttajille lyhytnumeroa, joka on hinnaltaan perushintaa korkeampi, jos elinkeinonharjoittaja ei saa tästä tuloja ja kunhan perushintaista lankapuhelinnumeroa tarjotaan kuluttajille samanaikaisesti ymmärrettävästi ja helposti saatavalla tavalla. Mainittu kuluttaja voi Starmanin mukaan näin ollen valita vapaasti kahdesta tarjotusta numerosta sen, jota hän aikoo käyttää. Starmanin mukaan samalla määräyksellä laajennetaan kyseisen direktiivin vaikutuksia, koska siinä itse asiassa kielletään lyhytnumeroiden käyttö, ja määräys menee näin ollen mainitulla direktiivillä asetettuja velvollisuuksia ja sillä tavoiteltua kuluttajansuojaa koskevaa tavoitetta pitemmälle.
- 15 Sekä Tallinna Halduskohus että Tallinna Ringkonnakohus (Tallinnan ylioikeus) hylkäsivät Starmanin kumoamiskanteen, joten Starman valitti asiassa Riigikohusiin (ylin tuomioistuin, Viro).
- 16 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa, että pääasian ratkaisemiseksi on tarpeen tulkita direktiivin 2011/83 21 artiklan ensimmäisessä kohdassa olevaa ilmaisua ”ei aiheudu kuluttajalle – – kuluja”. Mainittu tuomioistuin katsoo, että kyseistä ilmaisua on mahdollista tulkita siten, ettei sopimuksen tehneen kuluttajan ainoa järkevä mahdollisuus ottaa yhteyttä elinkeinonharjoittajaan voi olla hinnaltaan perushintaa korkeamman numeron käyttäminen. Tämä tulkinta ei ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan estä mahdollisuutta vaatia mainitulta kuluttajalta sitä, että hän vastaa lisäkuluista siinä tapauksessa, että hän on käyttänyt hinnaltaan kalliimpaa numeroa vapaasta tahdostaan.
- 17 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pohtii tältä osin sitä, onko sopimuksen jo tehneen kuluttajan vastattavaksi mahdollista laittaa lisäkuluja, jotka liittyvät hinnaltaan perushintaa korkeamman lyhytnumeron käyttöön, silloin, kun kuluttaja on valinnut kyseisen viestintätavan, vaikka hänelle on samalla tarjottu mahdollisuutta käyttää perushintaista numeroa. Siitä, että kyseiset lisäkulut laitettaisiin elinkeinonharjoittajan vastattaviksi, voisi ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan seurata nimittäin se, että elinkeinonharjoittajat lakkaisivat tarjoamasta lyhytnumeroita kuluttajille, mikä menisi pitemmälle kuin direktiivin 2011/83 21 artiklassa asetetut vaatimukset ja kyseisen direktiivin tavoite. Mainittu tuomioistuin toteaa myös, että ilman vastausta on myös kysymys siitä, missä määrin elinkeinonharjoittajan on ilmoitettava kuluttajalle perushintaisen numeron olemassaolosta ja puheluiden hintaeroista silloin, kun kuluttaja käyttää kalliimpaa lyhytnumeroa hoitaakseen asioita, jotka eivät liity tehtyyn sopimukseen.

- 18 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin viittaa tuomioon 2.3.2017, *Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs Frankfurt am Main (C-568/15, EU:C:2017:154)*, jossa unionin tuomioistuin on ottanut kantaa direktiivin 2011/83 21 artiklassa tarkoitettuun perushinnan käsitteeseen. Mainittu tuomioistuin katsoo kuitenkin, että koska pääasiassa kyseessä olevat tosiseikat ja mainittuun tuomioon johtaneessa asiassa vallinneet tosiseikat poikkeavat toisistaan, kyseisestä tuomiosta ei löydy vastauksia kaikkiin sitä askarruttaviin kysymyksiin. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa muun muassa, että toisin kuin pääasiassa kuluttajilla ei mainittuun tuomioon johtaneessa asiassa ollut mahdollisuutta valita useiden puhelinnumeroiden välillä.
- 19 Riigikohus on tässä tilanteessa päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:
- ”1) Onko – – direktiivin [2011/83] 21 artiklaa tulkittava siten, että elinkeinonharjoittaja voi asettaa saataville puhelinnumeron, johon soittamisesta veloitetaan tavanomaista hintaa korkeampi hinta, siinä tapauksessa, että elinkeinonharjoittaja tarjoaa hinnaltaan kalliimman puhelinnumeron ohella kuluttajille ymmärrettävällä ja helposti löydettävissä olevalla tavalla myös lankapuhelinnumeron, johon soittamisesta veloitetaan tavanomainen hinta, yhteyden ottamiseksi tehtyyn sopimukseen liittyvissä asioissa?
- 2) Mikäli ensimmäiseen kysymykseen vastataan myöntävästi, kielletäänkö direktiivin [2011/83] 21 artiklassa tilanne, jossa kuluttaja, joka omasta vapaasta tahdostaan ja siitä huolimatta, että elinkeinonharjoittajalla on ymmärrettävällä ja helposti löydettävissä olevalla tavalla ilmoitettu puhelinnumero, johon soittamisesta veloitetaan tavanomainen hinta, ottaa tehtyyn sopimukseen liittyvissä asioissa yhteyden hinnaltaan kalliimpaan puhelinnumeroon, on veloitettu maksamaan kalliimpi hinta yhteydenotosta elinkeinonharjoittajaan?
- 3) Mikäli ensimmäiseen kysymykseen vastataan myöntävästi, veloitetaanko direktiivin [2011/83] 21 artiklan säännöksessä elinkeinonharjoittaja ilmoittamaan kaikkialla lyhytnumeron lisäksi myös lankapuhelinnumero, johon soittamisesta veloitetaan tavanomainen hinta, sekä tiedot hintaeroista?”

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

Ensimmäinen ja toinen ennakkoratkaisukysymys

- 20 Ensimmäisellä ja toisella kysymyksellään, joita on aiheellista tarkastella yhdessä, ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee, onko direktiivin 2011/83 21 artiklan ensimmäistä kohtaa tulkittava siten, että se on esteenä sille, että jos elinkeinonharjoittaja on antanut kaikkien asiakkaidensa käyttöön yhden tai useamman lyhytnumeron, joka on hinnaltaan perushintaa korkeampi, kyseisen elinkeinonharjoittajan kanssa sopimuksen jo tehneet kuluttajat maksavat perushintaa korkeamman hinnan, kun he ottavat mainittuun elinkeinonharjoittajaan yhteyttä puhelimitse sopimukseen liittyvissä asioissa.
- 21 Direktiivin 2011/83 21 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan jäsenvaltioiden on varmistettava, että jos elinkeinonharjoittajalla on puhelinlinja, jonka välityksellä siihen saa puhelinyhteyden kuluttajan kanssa tehtyyn sopimukseen liittyvissä asioissa, soitoista kyseiseen numeroon ei aiheudu kuluttajalle perushintaa suurempia kuluja.
- 22 Kyseisen säännöksen sanamuoto ei kuitenkaan sellaisenaan mahdollista sen määrittämistä, että jos elinkeinonharjoittajalla on käytössään useampia puhelinlinjoja, joihin kuuluu myös lyhytnumeroa hyödyntäviä linjoja, onko kaikkien kyseisten linjojen käytön oltava enintään perushinnan mukaista.

- 23 Direktiivin 2011/83 21 artiklan ensimmäisen kohdan tulkinnassa on näin ollen otettava huomioon paitsi kyseisen säännöksen sanamuoto myös säännöksen asiayhteys ja sen säännösten tavoitteet, johon se kuuluu (ks. analogisesti tuomio 2.3.2017, *Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs Frankfurt am Main*, C-568/15, EU:C:2017:154, 19 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 24 Siltä osin kuin on ensinnäkin kyse mainitun säännöksen asiayhteydestä, unionin tuomioistuin on päättelyt direktiivin 2011/83 13 ja 19 artiklan perusteella, että kuluttajan ei direktiivissä vahvistettuja oikeuksiaan käyttäessään kuulu vastata muista kuin tavanomaisista kuluista ja että elinkeinonharjoittajan on näin ollen vastattava mahdollisista lisäkuluista (ks. vastaavasti tuomio 2.3.2017, *Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs Frankfurt am Main*, C-568/15, EU:C:2017:154, 24–26 kohta).
- 25 Direktiivin 2011/83 21 artiklan asiayhteydestä ilmenee näin ollen, että elinkeinonharjoittaja voi laittaa sellaisen kuluttajan vastattavaksi, joka käyttää kyseisessä direktiivissä vahvistettuja oikeuksiaan puheluiden välityksellä, ainoastaan sellaiset kulut, jotka eivät ylitä perushintaa vastaavaa kuluu.
- 26 Siltä osin kuin on toiseksi kyse direktiivin 2011/83 tavoitteesta, kyseisen direktiivin 1 artiklasta ilmenee, että direktiivin tarkoituksena on saavuttaa kuluttajansuojan korkea taso.
- 27 Kyseisen tavoitteen saavuttamiseksi direktiivillä 2011/83 järjestetään – kuten sen neljännessä, viidennessä ja seitsemännessä perustelukappaleesta ilmenee – kuluttajien ja elinkeinonharjoittajien välillä tehtyihin sopimuksiin liittyvien tiettyjen keskeisten seikkojen täysi yhdenmukaistaminen. Tällaisen yhdenmukaistamisen myötä sääntöjen hajanaisuudesta johtuvien esteiden pitäisi poistua, jotta kuluttajat voisivat hyötyä korkeatasoisesta kuluttajansuojasta koko unionissa.
- 28 Direktiivin 2011/83 4 artiklasta ilmenee lisäksi, ettei jäsenvaltioiden antamalla kansallisilla säännöksillä vahvistettu kuluttajansuojan taso saa poiketa direktiivillä vahvistetusta suojan tasosta, ellei direktiivissä toisin säädetä. On todettava, ettei direktiivin 2011/83 21 artikla ole poikkeus jäsenvaltioille tällä tavalla asetetusta velvollisuudesta olla poikkeamatta mainitulla direktiivillä vahvistetusta suojan tasosta.
- 29 Näin ollen tavoite, johon direktiivillä 2011/83 pyritään, eli yhteinen kuluttajansuojan korkea taso koko unionissa vaarantuisi, jos kuluttajan olisi maksettava enemmän kuin perushinta hänen soittaessaan sellaisen elinkeinonharjoittajan lyhytnumeroon, jonka kanssa hän on tehnyt sopimuksen, muun muassa tilanteessa, jossa kyseinen kuluttaja ottaa yhteyttä mainittuun elinkeinonharjoittajaan selvittääkseen kyseisen sopimuksen täyttämiseen liittyviä asioita tai vedotakseen taattuihin oikeuksiinsa.
- 30 Kun edellä esitetyt näkökohdat otetaan huomioon, direktiivin 21 artiklan ensimmäistä kohtaa on tulkittava siten, että se on esteenä sille, että elinkeinonharjoittaja voi maksattaa kyseisen elinkeinonharjoittajan kanssa sopimuksen jo tehneellä kuluttajalla perushintaa korkeamman hinnan silloin, kun kuluttaja ottaa elinkeinonharjoittajaan yhteyttä puhelimitse kyseiseen sopimukseen liittyvässä asiassa, riippumatta siitä, minkälaisia puhelinnumeroja mainittu elinkeinonharjoittaja tarjoaa.
- 31 Tätä tulkintaa ei mitenkään aseta kyseenalaiseksi se, että elinkeinonharjoittaja on ilmoittanut kuluttajalle ymmärrettävästi ja helposti saatavalla tavalla perushintaisen puhelinnumeron olemassaolosta. Tällainen ilmoitus ei nimittäin voi vapauttaa elinkeinonharjoittajaa velvollisuudestaan olla maksattamatta sen kanssa sopimuksen tehneellä kuluttajalla perushintaa enempää silloin, kun kyseinen kuluttaja on siihen yhteydessä puhelimitse kyseiseen sopimuksen liittyvässä asiassa.
- 32 Sillä, että kuluttaja on ottaakseen yhteyttä elinkeinonharjoittajaan päättänyt omasta tahdostaan käyttää hinnaltaan perushintaa korkeampaa lyhytnumeroa, ei myöskään ole vaikutusta mainittuun tulkintaan. Direktiivin 2011/83 21 ja 25 artiklasta – yhdessä luettuina – nimittäin ilmenee, ettei kuluttaja voi vapaaehtoisesti luopua oikeuksistaan, jotka on vahvistettu kyseisessä direktiivissä, ja maksaa perushintaa enempää ottaessaan puhelimitse yhteyttä elinkeinonharjoittajaan.

- 33 Edellä esitetyistä näkökohdista seuraa, että ensimmäiseen ja toiseen kysymykseen on vastattava, että direktiivin 2011/83 21 artiklan ensimmäistä kohtaa on tulkittava siten, että se on esteenä sille, että jos elinkeinonharjoittaja on antanut kaikkien asiakkaidensa käyttöön yhden tai useamman lyhytnumeron, joka on hinnaltaan perushintaa korkeampi, kyseisen elinkeinonharjoittajan kanssa sopimuksen tehneet kuluttajat maksavat perushintaa korkeamman hinnan, kun he ottavat mainittuun elinkeinonharjoittajaan yhteyttä puhelimitse sopimukseen liittyvissä asioissa.

Kolmas kysymys

- 34 Kun otetaan huomioon ensimmäiseen ja toiseen kysymykseen annettu vastaus, kolmanteen kysymykseen ei ole tarpeen vastata.

Oikeudenkäyntikulut

- 35 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kahdeksas jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Kuluttajan oikeuksista, neuvoston direktiivin 93/13/ETY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 1999/44/EY muuttamisesta sekä neuvoston direktiivin 85/577/ETY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 97/7/EY kumoamisesta 25.10.2011 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2011/83/EU 21 artiklan ensimmäistä kohtaa on tulkittava siten, että se on esteenä sille, että jos elinkeinonharjoittaja on antanut kaikkien asiakkaidensa käyttöön yhden tai useamman lyhytnumeron, joka on hinnaltaan perushintaa korkeampi, kyseisen elinkeinonharjoittajan kanssa sopimuksen tehneet kuluttajat maksavat perushintaa korkeamman hinnan, kun he ottavat mainittuun elinkeinonharjoittajaan yhteyttä puhelimitse sopimukseen liittyvissä asioissa.

Allekirjoitukset